

אבק הדרך. כך נראו הלוחמים, כאשר חנו אחרי יום הנסיעה הראשון, במבואות כונתילה. בניצחון ברק, מכינים הבחורים, והבחורה שבמרכז, את ארוחת הערב, על מדורת חול ובנוזין. האבק הלבן הדק של ערבות הנגב דבק לכל פינה מבגדיהם וגופם. שעה שמכונאי מטפל

מאד. יודקה הוא גבר בגיל העמידה, חבר קיבוץ, שא הסכים להשאר בעורף, שעה שחטיבתו נעה קדימה. לאגתו היתה לבנו, חייל ביחידת צנחנים. יודקה ידע כי בנו נמצא בלב סערת הקרב והוא הילך במחנה צמא לכל פירור של ידעה על הצנחנים.

כך נמשך הובר במשך שלושה ימים. היום הגיעה אליו הודעה, דרך מפקד החטיבה, כי בנו נפצע. לכן הוא יורד לאילת, לברר מה בדיוק מצבו של הבן. כל מי שהכיר אותו, ליווה אותו במבטים מאי התרגשות והשתתפות בדא גתו. כאשר דור, עם רדת החשיכה, ומסר כי בנו נמצא בבית-חולים צבאי וכי מצבו אינו מסוכן, נשמנו לרוחה. כאשר נשכבנו לישון, ידענו כי למחרת תחיל המלחמה ברצינות.

למחרת בבוקר, שבו למקום במכונית, על מנת לגרור את הלאנדרובר הנתוש. בדיוק ברגע זה, הגיעו שני גיפים של סיריניו. המצרים הסתלקו, החברה שלנו גררו את המכונית המצרית חזרה אתם.

בנו של יודקה נפצע

במטה החטיבה, נערכו ההכנות האחרונות לקראת המסע. כל הבחורות שנוכחותן לא היתה חיונית ממש, הועלו על קומנדוקאר שיובילן לאילת. שני בחורים, שנפי צעו בתאונות עבודה תוך כדי נסיעה, צורפו לבנות. גם יודקה, קצין החינוך של החטיבה, עלה על המכוניות. מאז החלו הקרבות בצפון סיני, נראה יודקה מודאג

“לא ייתכן!” מתעקשים כמה חברה. “אלה מי הגשמים שהתאספו מכל הוואדיות!” הקומנדוקאר שלנו דוהר קדימה, לכיוון האגם, כדי לשים קץ לחיכות. אנחנו טסים ממש על המישור, המסוגל לשמש שדה תצופה נפלא למטוסים הכבדים והמהירים ביותר. אולם ככל שאנו מתקדמים, מתרחק האגם. אנחנו מגיעים עד למרגלות ההרים ממש — ואין מים. במקום הדקלים ניצבים דום עמודי הטלפון הנוקשים.

אני קופץ מהמכונית, משתטח על האדמה ועושה את כל התנועות המלוות בדרך כלל אדם המתרחץ בים. יתר החברה יורדים, ממלאים כביכול את כובעיהם במים ושופכים אותם על ראשם. אני מסתכל אחורה, איפה שהאנחנו את הרכבה עומדים — ומשפשף את עיני בתמהון. מימין התכולים של האגם מבצבצות עתה שם, מוקפים דקלים. אנחנו חוזרים לחברה. “נו, יש אגם?” הם שואלים.

“איפה”, אנחנו קוראים, “סתם פאטא מורגאנה!” אבל ראינו אותכם מתרחצים!” משיבים קשי האמונה. אנחנו מצביעים על בגדינו היבשים. אך הוויכוח אינו מסתיים. עד עכשיו, אם תבקשו כמה מהחברה לתאר לכם את הגוף, בואכה ראס אל-נאקב, יספרו לכם על האגם האקוטי, המשתרע לרגלי ההרים החומים.

ביקור בראס אל-נאקב

בראס אל-נאקב חונגה החטיבה את תנייתה האחרונה, לפני שתיכנס אל מעמקי המדבר. כאן נתדלק (מלה שיבושית מאד, תוצרת צה"ל) את המכוניות, נשלים את הציוד והאספקה החסרים לנו ונתכונן למסע הארוך. אני מוצל את ההודמנות ותופס טרמפ למשרת ראס אל-נאקב, הניצבת בין הצוקים, בקצה המישור. תחנה זו היא בנין ישן, אחת מנקודות הקבע של משמר הגבול, שנבנו עוד בימי השלטון הבריטי, כדי ללחום במבריחים. כאשר עלו כוחותינו על המבצר, עזבו המצרים את עמדותיהם והסתלקו אל תוך המדבר, על מכוניותיהם. בהגיעי לשם, מצאתי את הכובשים מתחפרים להגנה היקפית. בפנים הבנין — זולמה של חודשים ארוכים. על הטיח המתקלף של החדרים, השאירו החיילים המצרים כתובות למוכרת: “אל-תשכחן את-חברכם לנשק, אבו סמיה חסיין אל-ויאד!” “לוסר ימי השמירה הארוכים!” חייל אדה, בעל יכולת אמנותית מפותחת יותר, השתמש בקיר הפנימי של החצר כיריעה לציורו: עלמה עלגלה, שרק אי-אלה מחלקי חמוקיה מכוסים בצעיפים שקופים, רוקדת ריקוד בטן מגרה. “זוהי הפטמא מורגנה שלהם!” מסביר אחד הכובשים. גיפ סיריניו, שחזר זה עתה מסיור לאורך הדרך שאנו עתידים לנוע בה, חוזר ובפי אנשיו חדשות על גורל המצרים שברחו מראס אל-נאקב. אנשי המשמר הסתלקו, כנראה ראה, בכמה מכוניות, בראותם את אורות המשוריינים שלנו מתקרבים. בדרך התקלקלה אחת ממכוניותיהם, לאנדרובר אנגלי. אך בבתלת המנוסה, לא התעכבו הבורחים לתקנה.

כמו עי באבא האגדי, מסתתר גיפ הסיור בנקי; צו פה לעבר שיירת הענק העושה את דרכה במדבר. אלא שלא כשודדי אלף-לילה וזילה, תפקידו של הגיפ לשמור על השיי רה, לא לתקפה. במסע זה מילאו הגיפים תפקיד חיוני ביותר.